

۳ نکته‌ای که باید در مورد دانیال بدانید

اسکات ردد

کتاب دانیال به دلیل محتوا و نقش محوری اش میان نبوت‌های عهد عتیق درباره‌ی بازسازی اسرائیل و تحقق این نبوت‌ها در زندگی، مرگ، رستاخیز و صعود عیسی مسیح در عهد جدید، در میان کتب عهد عتیق بی‌همتاست. این کتاب سرشار از پیچیدگی و عمق است؛ غنایی که خلاصه کردن آن را دشوار می‌سازد. با این حال، سه جنبه از این کتاب وجود دارد که آن را برای خواننده‌ی امروزی قابل فهم می‌کند.

۱. داستان‌های آغازین (فصل‌های ۱ تا ۶)، اعتباربخش پیشگویی‌های بعدی کتاب (فصل‌های ۷ تا ۱۲) هستند.

داستان‌های فصل‌های آغازین کتاب دانیال - که عمدتاً به زبان آرامی نوشته شده‌اند - تصویری از نسلی از جوانان یهودایی ترسیم می‌کنند که در سال ۶۰۵ ق.م. به اسارت بابل برده شدند. آنان در آنجا با آزارهای سخت از سوی اسیرکنندگان‌شان روبرو شدند، اما هم‌زمان، کامیابی‌های شگفت‌انگیزی از دست خداوند، که به او توکل داشتند، تجربه کردند. داستان دانیال و دوستانش - شدرک، میشک، و عبدنغو - ارتباطات ادبی و زبانی روشنی با داستان یوسف در مصر دارد. به‌عنوان نمونه، هر دو شخصیت به زیبایی ظاهر توصیف شده‌اند (پیدایش ۳۹: ۶؛ دانیال ۱: ۴)، هر دو روایت شامل تعبیر خواب پادشاهانی است که از این رؤیایا پریشان شده‌اند و نقشه‌ی خدا برای آینده را آشکار می‌سازند. بسیاری از واژگان عبری مشابه در هر دو داستان به کار رفته‌اند تا میان آن‌ها پیوند برقرار شود. همچون یوسف، دانیال و دوستانش نیز در دربار بیگانه وفادار به دعوت الهی باقی می‌مانند و در نتیجه، به مناصب والا و رفاه بزرگ ارتقا می‌یابند، تا آنجا که گردن‌بند طلا نیز دریافت می‌کنند (پیدایش ۴۱: ۴۲؛ دانیال ۵: ۲۹).

وفاداری آن‌ها در مواجهه با آزار و رنج، پیام نبوتی دانیال درباره‌ی بازسازی را - چه برای اسرائیلیان در تبعید و چه برای بازگشت‌کنندگانی که در سال ۵۳۶ ق.م. پس از سقوط بابل به‌دست ائتلاف ماد و پارس به اورشلیم برگشتند - تقویت می‌کند. این مسئله به‌ویژه از آن رو اهمیت داشت که پیام اصلی دانیال این بود که بازسازی از تبعید قرار است به‌مدت هفت‌برابر به تعویق بیفتد (دانیال ۹: ۲۴).

۲. تعویق هفت‌برابری بازسازی اورشلیم، که در کتاب دانیال اعلام شده، پلی است میان وقایع عهد عتیق و خدمت عیسی مسیح.

از زمان موسی، مسئله‌ی تبعید و بازسازی ملی همواره در برابر اسرائیل قرار داشت (تثنیه ۲۸: ۶۴-۶۸؛ ۳۰: ۱-۱۰). در سراسر لایوان فصل ۲۶، خداوند به موسی می‌گوید که اگر اسرائیل پس از تبعید توبه نکند، او حق دارد تادیب آنها را به‌صورت هفت‌برابر افزایش دهد (لایوان ۲۶: ۱۸، ۲۱، ۲۴، ۲۸).

تا زمان ارمیا، تهدید تبعید از یک احتمال به یک فاجعه‌ی قریب‌الوقوع تبدیل شده بود. زمان توبه گذشته بود (ارمیا ۱۹) و نبی اعلام کرد که نه تنها تبعید در راه است، بلکه این تبعید هفتاد سال به طول خواهد انجامید (ارمیا ۲۵: ۱۱؛ ۲۹: ۱۰). دانیال در حال خواندن آیتی مانند این بود، آیتی که او را برانگیختند تا دعای توبه‌ای را که در فصل ۹ آمده، به درگاه خداوند تقدیم کند. او می‌دانست که تبعید پایان نخواهد یافت مگر اینکه قوم اسرائیل برای گناهان خود توبه کرده و با تمام وجود به سوی خداوند نجات‌بخش بازگردند. در پاسخ به دعای درست و صادقانه‌اش، خداوند فرشته‌ای (جبرئیل) را نزد دانیال می‌فرستد تا پیامی را به او برساند: دوران تبعید تمدید شده است، نه به مدت هفتاد سال، بلکه هفتاد بار هفت، یعنی ۴۹۰ سال. بنابراین، پایان «ویرانی‌های اورشلیم» نه پس از هفتاد سال، بلکه پس از ۴۹۰ سال فرا خواهد رسید. ادامه‌ی کتاب شامل مجموعه‌ای از رؤیاهای است که وقایع میان دوران دانیال و آمدن پادشاهی خدا را توصیف می‌کند.

۳. رؤیاهای فصل‌های ۷ تا ۱۲، قوم خدا را ترغیب می‌کنند که حتی در میانه‌ی رویدادهای جهانی دوران میان‌عهدین، به نقشی بازسازی خدا اعتماد کنند.

یکی از نکات شگفت‌انگیز درباره‌ی نیمه‌ی دوم کتاب دانیال، دقت و جزئیات خارق‌العاده‌ی رؤیاهای در خصوص رخدادهایی است که پیش از آمدن مسیح در روند بازسازی به وقوع خواهند پیوست. این پرسش مطرح می‌شود: چرا نبی مسیر آینده را تا این حد دقیق و مفصل ترسیم کرده است؟ بسیاری از انبیا در پیشگویی‌های خود نسبت به آینده، لحنی کلی‌نگر و تأثیرگذار دارند، اما دانیال به طرز چشمگیری جزئی‌نگر است. پاسخ، در پیام اصلی کتاب نهفته است: تعویق هفت‌برابری بازسازی. نبی با ترسیم این جزئیات می‌خواهد جماعت عهدی را تشویق کند که حتی در میانه‌ی افت‌وخیزهای تاریخی جهان، و در برابر ظهور و سقوط امپراتوری‌های متوالی، به خداوند اعتماد داشته باشند. خداوند همچنان حاکم مطلق بر تاریخ بشر است، بنابراین قوم او باید در انجام وظایف خویش وفادار باقی بمانند و از امتیازاتی که به‌عنوان قوم عهدی خدا برخوردارند، بهره‌گیرند. در تمام این دوران، باید به نجات‌دهنده‌ی خویش توکل کنند و بدانند که روزی، او ایشان را بازسازی خواهد کرد.

همان‌گونه که بازماندگان عادل‌شمرده‌شده‌ی اسرائیل، باید در دل فراز و نشیب‌های تاریخی به راه خود ادامه دهند، پیروان مسیح نیز امروزه باید در نبوت‌های دانیال امید بیابند. ما نیز، همچون آنان، وظایف و امتیازاتی داریم، چرا که قوم خداییم و در انتظار بازگشت پادشاه خویش و تحقق کامل برنامه‌ی بازسازی‌ای هستیم که او دوهزار سال پیش آغاز کرد (۲ پطرس ۳: ۱-۱۳). ما نیز «تبعیدیانی» به شمار می‌رویم که پادشاه مسیحایی را دیده‌ایم و در دل رویدادهای جهانی در حال وقوع، به او خدمت می‌کنیم (۱ پطرس ۱: ۱؛ یعقوب ۱: ۱). همانند دانیال و دوستانش، ما نیز در چرخ‌دنده‌های قدرت‌های ژئوپلیتیک خرد نخواهیم شد، زیرا خادم پادشاهی برتر هستیم-پادشاهی که با اراده‌ای آزاد و تغییرناپذیر، همه‌ی آنچه رخ می‌دهد را مقرر داشته است (اعتقادنامه‌ی وست‌مینستر ۳۰۱).

این مقاله بخشی از مجموعه «هر کتاب از کتاب مقدس: ۳ نکته‌ای که باید بدانید» است.

این مقاله در وبسایت لیگونیر منتشر شده است.

دکتر اسکات ردد، دانشیار و رئیس دانشگاه الهیات آرتی اس در واشنگتن دی. سی. و مدرس عهد عتیق می‌باشد. او نویسنده‌ی کتاب The Wholeness Imperative است.